

Sygn. akt: I C 269/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Monika Mleczo - Pawlikowska
Protokolant:	sekr. sądowy Barbara Urtnowska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 r. w Chełmnie

sprawy z powództwa M. J. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w Ł.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. na rzecz powódki M. J. (1) kwotę 7 000 zł (siedem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2014 roku do dnia zapłaty,

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 012,60 zł (tysiąc dwanaście złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Chełmnie z zasądzonych roszczenia kwotę 87,12 zł (osiemdziesiąt siedem złotych i dwanaście groszy) oraz od pozwanego kwotę 152,88 zł (sto pięćdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu wydatków.

Sędzia Sądu Rejonowego

Monika Mleczo – Pawlikowska

UZASADNIENIE

M. J. (1) reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zapłatę od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwoty 7 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazała, iż w dniu 13 lutego 2013r. powódka uległa wypadkowi, po wpadnięciu w dziurę znajdującą się w chodniku przy ul. (...) w C.. W wyniku wypadku powódka doznała obrażeń ciała w postaci złamania kostki bocznej oraz kostki przyśrodkowej podudzia prawego. Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu, który w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił jej tytułem zadośćuczynienia kwotę 5 000 zł. Zdaniem powódki wypłacone zadośćuczynienie nie kompensuje jej cierpienia fizycznego i psychicznego oraz uszczerbku na zdrowiu, jakie poniosła w związku z wypadkiem. Odniesione przez nią obrażenia wyniosły

12-14 % uszczerbku na zdrowiu, na co powódka przedłożyła prywatną ekspertyzę medyczną. Powódka była leczona poprzez unieruchomienie złamanej kończyny opatrunkiem gipsowym, leczenie trwało ponad rok. Powódka odczuwała długotrwały, uporczywy ból, przyjmowała leki przeciwbólowe, przeszła rehabilitację oraz doznała wielokrotnych ograniczeń w wykonywaniu czynności dnia codziennego.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. z siedzibą w Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana nie kwestionowała przebiegu zdarzenia, ani swojej odpowiedzialności (szkoda nastąpiła na chodniku przy ul. (...) w C., za utrzymanie którego odpowiedzialny był Zarząd Wojewódzkich (...) w B., ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie od odpowiedzialności cywilnej). Zdaniem pozwanej wypłacone powódce zadośćuczynienie w kwocie 5 000 zł jest adekwatne do poniesionej przez powódkę krzywdy związanej z wypadkiem. Kwota ta uwzględnia rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy, stopień natężenia jej cierpień fizycznych i psychicznych, ich długotrwałość, nasilenie bólu, poniesiony uszczerbek na zdrowiu, trwałość następstw zdarzenia oraz ich konsekwencji w życiu prywatnym. Ponadto pozwany zakwestionował dołączoną do pozwu prywatną opinię, gdyż stanowi ona tylko i wyłącznie prywatny dokument i nie może stanowić podstawy do ustalania zasadności roszczenia w niniejszej sprawie. Pozwany zakwestionował również zasadność odsetek jak i termin ich wymagalności, gdyż z uwagi na ich waloryzacyjny charakter mogą one być przyznane dopiero od daty wyrokowania.

Pismem procesowym z dnia 10 lutego 2016r. pełnomocnik powódki rozszerzył żądanie pozwu w zakresie dochodzonego zadośćuczynienia o kwotę 4 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia złożenia niniejszego pisma.

Jako uzasadnienie rozszerzonego powództwa pełnomocnik powódki wskazała, iż powódka nie miała obowiązku ustalania wysokości swoich żądań na maksymalnym poziomie. Ponadto w piśmie skierowanym do pozwanej w dniu 14 października 2014r. powódka wniosła o wypłatę zadośćuczynienia w łącznej wysokości 20 000 zł. i to postawa pozwanego, który nie uznał jej roszczenia spowodowała ostrożność w formułowaniu powództwa. Stwierdzony przez biegłego 20 % uszczerbek na zdrowiu uzasadniał żądanie przez powódkę wyższej kwoty zadośćuczynienia. Leczenie powódki nie przyniosło powrotu do pełnej sprawności, stan zdrowia powódki jest utrwalony i nie ulegnie poprawie. Biegły stwierdził nieodwracalne ograniczenie funkcji stawu skokowego, powodujące nawracające duże dolegliwości bólowe oraz wskazał na pogorszenie się stanu zdrowia powódki w dalszej perspektywie czasu i konieczność poddania się dalszemu leczeniu.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 13 lutego 2013r. M. J. (1) idąc chodnikiem na ul. (...) w C. prawą nogą wpadła do dziury przy studzience kanalizacyjnej. Powódka przewróciła się, miała problem z chodzeniem. Na miejsce wypadku wezwana została karetka pogotowia, która odwiozła powódkę do szpitala, gdzie zdiagnozowano uraz stawu skokowego i skierowano do poradni chirurgicznej.

/dowody: przesłuchanie powódki k. 75v, karta zlecenia wyjazdu zespołu ratownictwa medycznego k. 4, karta medycznych czynności ratunkowych k. 5, karta informacyjna izby przyjęć k. 6

Powódka przez 5 tygodni miała nogę usztywnioną w gipsie. Nie miała zalecenia leżenia, ale leżała. Przyjaciele pomagali jej z zakupami i gotowaniem, ponadto radziła sobie sama jak tylko mogła. Po zdjęciu gipsu M. J. (2) czuła się fatalnie, chodziła na rehabilitację. Korzystała z naświetlań, krioterapii, nacierania wapnem, ćwiczeń rehabilitacyjnych, ale nie było poprawy. Powódka leczyła się u różnych lekarzy, przez jakiś czas korzystała z ortezy. Samo złamanie nie bolało, stopa zaczęła boleć po zdjęciu gipsu. Na samym początku pomimo bólu, powódka nie brała leków przeciwbólowych, ponieważ miała nadzieję, że jej przejdzie. Po roku zaczęła brać środki przeciwbólowe, ponieważ wszelkie działania rehabilitacyjne nie przyniosły skutku. Po zdjęciu gipsu powódka miała usztywniony staw skokowy, pięta zupełnie się nie ruszała, była sztywna. Staw został rozruszany przez fizjoterapeutę.

/ dowody: przesłuchanie powódki k. 75v -76, dokumentacja medyczna k. 7 – 14/

Wskutek wypadku powódka doznała złamania kostki bocznej oraz tylnej krawędzi powierzchni stawowej dalszej piszczeli goleni prawej (łamanie kostek goleni t. SR III). Następstwem opisanego obrażenia jest powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby zwyrodnieniowej stawu skokowego górnego z ograniczeniem ruchomości tego stawu i dużymi dolegliwościami bólowymi znacznie upośledzającymi wydolność chodu. Uszczerbek ten oceniono na 20 % według punktu (...) Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. W chwili obecnej stan zdrowia powódki jest utrwalony. Nie ulegnie on poprawie. Należy przewidywać postęp choroby zwyrodnieniowej stawu skokowego i związane z tym nasilenie dolegliwości bólowych z dalszym upośledzeniem chodu. Ze względu na obecnie już istniejące duże dolegliwości bólowe stawu skokowego powódka będzie wymagać leczenia operacyjnego polegającego albo na usztywnieniu stawu skokowego, albo na wykonaniu alloplastyki tego stawu czyli wymianie elementów stawowych na sztuczne.

/dowód: opinia biegłego lek. med. Z. M. k. 48/

Powódka nadal odczuwa dolegliwości bólowe, na przykład podczas chodu nagle zaczyna tak boleć, że powódka musi przystanąć. Powódka przyjmuje środki przeciwbólowe – jedną tabletkę rano. W październiku 2016r. ma zaplanowaną operację wstawienia dwóch endoprotez. Obecnie powódka ogranicza dalekie spacerowanie, jak gdzieś idzie to zabiera kijki i się nimi podpira.

/dowód: przesłuchanie powódki k. 75v.- 76/

Powódka zgłosiła Zarządowi Dróg Wojewódzkich w B. szkodę pismem z dnia 20 marca 2014r. domagając się zaliczki na poczet zadośćuczynienia w wysokości 12 000 zł. Zarząd Dróg Wojewódzkich posiadał umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej z (...) S.A. w Ł.. Decyzją z dnia 18 lipca 2014r. ubezpieczyciel przyznał powódce zadośćuczynienie w wysokości 5 000 zł. W odwołaniu od przedmiotowej decyzji powódka domagała się dopłaty tytułem zadośćuczynienia kwoty 20 000 zł.

/dowód: decyzja k. 17, 33, okoliczności bezsporne/

Sąd zważył, co następuje.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o zaferowany przez strony materiał dowodowy w postaci dowodu z opinii biegłego, przesłuchania powódki i dowodów z dokumentów.

Generalnie za przekonującą uznano opinię biegłego lekarza ortopedy lek. med. Z. M.. Biegły posiada wiedzę, doświadczenie i specjalizację wymaganą do sporządzenia tego typu opinii. Sporządzona przez biegłego opinia, była jasna, konsekwentna i w sposób wyczerpujący odpowiedziała na pytania Sądu.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom powódki gdyż były spójne i logiczne. Powódka szczerze odpowiadała na pytania Sądu, ponadto jej zeznania znalazły potwierdzenie w przedłożonych dokumentach.

Za wiarygodne uznano zgromadzone w sprawie dokumenty, gdyż były jasne i kompletne. Ponadto ich prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości.

Przechodząc do rozważań prawnych na wstępie wskazać należało, iż zgodnie z art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony

Przesłankami odpowiedzialności deliktowej są: zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony), powstanie szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy wskazanym zdarzeniem a szkodą.

Zgodnie z art. 445§ 1 kc w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia) sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przesłanki roszczenia o zadośćuczynienie są analogiczne jak przesłanki dochodzenia naprawienia szkody majątkowej; krzywda doznana na skutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, zdarzenie z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony a więc bezprawny i zawiniony) oraz związek przyczynowy pomiędzy wskazanym zdarzeniem a szkodą.

W niniejszej sprawie okolicznościami bezspornymi między stronami były: zdarzenie powodujące szkodę, odpowiedzialność za szkodę zarządcy chodnika, który posiadał umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...), oraz związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem, a zaistniałymi u powódki bólem i cierpieniami związanymi ze zdarzeniem. Sporna była jedynie wysokość szkody niematerialnej, a tym samym wysokość zadośćuczynienia.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymagał kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jako sposobu naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto jako niepodważalną zasadę, że poszkodowany powinien otrzymać zawsze pełne zadośćuczynienie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r., I PR 157/68, OSNCP 1969 nr 2, poz. 37; uchwałę pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCP 1974 nr 9, poz. 145; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005 nr 2, poz. 4).

Pojęcie "odpowiedniej sumy" ma nieo określony charakter i w judykaturze wypracowane zostały kryteria, którymi należy się kierować, określając rozmiar przysługującego poszkodowanemu świadczenia. Należą do nich czynniki obiektywne, jak czas trwania oraz stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, wiek poszkodowanego, szanse na przyszłość. Za czynniki subiektywne uznane zostały: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa, niemożność czynnego uczestniczenia w sprawach rodziny, konieczność korzystania z pomocy innych osób w sprawach życia codziennego. Poziom stopy życiowej społeczeństwa może rzutować na wysokość zadośćuczynienia jedynie uzupełniająco, w aspekcie urzeczywistnienia zasady sprawiedliwości społecznej. Prezentowany we wcześniejszym orzecznictwie pogląd o utrzymywaniu zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa stracił znaczenie, z uwagi na znaczne rozwarstwienie społeczeństwa pod względem poziomu życia i zasobności majątkowej. Decydującym kryterium jest rozmiar krzywdy i ekonomicznie odczuwalna wartość, adekwatna do warunków gospodarki rynkowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10, OSNP 2012 nr 5-6, poz. 66 oraz powołane w nim wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1997 r., II CKN 416/97; z dnia 19 maja 1998 r., II CKN 764/97; z dnia 18 listopada 1998 r., II CKN 353/98; z dnia 29 października 1999 r., I CKN 173/98; z dnia 12 października 2000 r., IV CKN 128/00; z dnia 11 stycznia 2001 r., IV CKN 214/00; z dnia 12 września 2002 r., IV CKN 1266/00; z dnia 11 października 2002 r., I CKN 1065/00; z dnia 10 lutego 2004 r., IV CK 355/02; z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03; z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05; z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006 nr 10 poz. 175 i z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05).

Okoliczności wpływające na określenie wysokości zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny, muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, OSP 2009 nr 2, poz. 20).

Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (wyrok z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, OSP 2010 nr 5, poz. 47). Stopa życiowa poszkodowanego nie ma wpływu na wysokość zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, nie może wyznaczać wysokości należnej mu rekompensaty (wyrok z dnia 17 września 2010 r., II CSK 94/10, OSNC 2011 nr 4, poz. 44). Odnoszenie się do wysokości zadośćuczynienia przyznawanego w podobnych przypadkach może mieć również jedynie charakter orientacyjny, ponieważ nie może naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez

konkretnego poszkodowanego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03; z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09; z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 244/09).

Podkreślić należało, iż ciężar wykazania rozmiaru doznanej krzywdy spoczywa zgodnie z art. 6 kc na powodzie. To powódka winna wykazać, iż dochodzona przez nią kwota 11 000 zł jest kwotą adekwatną do rozmiaru doznanej krzywdy.

W ocenie Sądu, ustalony w niniejszej sprawie rozmiar krzywdy uzasadniał zasądzenie tylko części żądanego zadośćuczynienia tj. kwoty 7 000 zł. Kwota ta zdaniem Sądu jest kwotą adekwatną do rozmiaru szkody, jaką poniosła powódka, uszkodzenie ciała, cierpienie, przebiegu leczenia i rehabilitacji oraz faktu, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, zatem musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Kwota ta, złagodzi doznane przez powódkę cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ujemne, utrwalone już skutki zdrowotne, jakie powódka będzie musiała znosić w przyszłości.

Jak ustalili biegły powódka doznała uszkodzenia ciała w postaci złamania kostki bocznej oraz tylnej krawędzi powierzchni stawowej dalszej piszczeli goleni prawej. Następstwem tego doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20 %, wiążącego się z ograniczeniem ruchomości stawu i dużymi dolegliwościami bólowymi. Powódka zeznała, iż z naruszeniem tym faktycznie wiązały się dolegliwości bólowe, ale z jej zeznań wynikało, iż nie były one na tyle silne, by ograniczały jej aktywność życiową w znacznym stopniu. Wręcz przeciwnie, powódkę bolało, ale nie na tyle by musiała stale i często zażywać leki przeciwbólowe. Powódka początkowo korzystała z pomocy innych osób, ale starała się radzić sobie sama. Naruszenie to nie spowodowało by musiała stale i długotrwale korzystać z pomocy innych osób. Powódka korzystała z pomocy innych osób jedynie w początkowym okresie po wypadku i w krótkim okresie czasu. Uszkodzenie ciała miało charakter trwały, wiązało się z koniecznością poddawania się przez powódkę różnego rodzaju zabiegom o charakterze rehabilitacyjnym, które niewątpliwie były dla powódki uciążliwe. Zatem w ocenie Sądu powódka wykazała, iż w skutek wypadku doznała krzywdy, jednakże zasądzenie kwoty 11 000 zł było by kwotą nadmierną w stosunku do poniesionej krzywdy, w szczególności stopnia nasilenia cierpienia powódki. Dodatkowo powódka otrzymała już od pozwanego kwotę 5 000 zł tytułem zadośćuczynienia zatem zasądzenie kwoty 11 000 zł co łącznie dałoby sumę 16 000 zł, co w ocenie Sądu byłoby kwotą nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Ponadto powódka nie wykazała, iż od dnia wniesienia powództwa do dnia wyrokowania, zwiększył się rozmiar krzywdy uzasadniający zwiększenie kwoty zadośćuczynienia. Wprawdzie biegły ustalił większy stopień uszczerbku na zdrowiu, niż ten jaki wyliczyła powódka, jednakże powódka nie wykazała, by w tym okresie dolegliwości bólowe stały się silniejsze, by doszło do większego ograniczenia jej aktywności lub by zwiększyły się negatywne konsekwencje tego uszczerbku w jej życiu osobistym i społecznym. Mając na uwadze powyższe okoliczności orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O odsetkach orzeczono w myśl art. 481§ 1 kc, zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 18 lipca 2014r. (daty wydania decyzji przez pozwanego). W orzecnictwie zarówno Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych przeważa pogląd, zgodnie z którym terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2013 r. III CSK 192/12, LEX nr 1331306). Przy czym przeważającym jest pogląd, iż zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 455§ 1 k.c.). Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r. II CSK 434/09, LEX nr 602683). Ponieważ zgodnie z art. 817§ 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, sąd jako datę wymagalności przyjął datę wydania decyzji, gdyż w dacie tej znana była już wysokość żądania przez powódkę kwoty zadośćuczynienia, jak i pozwany ustalił wszystkie istotne okoliczności sprawy.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III i IV sentencji wyroku, na podstawie art. 100 kpc w myśl zasady stosunkowego rozdzielania kosztów procesu. Powódka poniosła koszty procesu w wysokości 2 967 zł, na które składały się: opłata od pozwu w łącznej wysokości 550 zł (350 zł + 200 zł za rozszerzone powództwo), 17 zł tytułem

opłaty skarbowej od dokumentu wykazującego udzielenie pełnomocnictwa oraz 2 400 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika powódki.

Pozwany poniósł koszty w łącznej wysokości 2 417 zł, na którą składały się kwota 2 400 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika oraz 177 zł tytułem opłaty skarbowej od dokumentu wykazującego udzielenie pełnomocnictwa.

Wydatki w niniejszym postępowaniu związane z dowodem z opinii biegłego wyniosły 240 zł, na które strona powodowa nie uiściła zaliczki.

Powódka wygrała sprawę w 63,70 % (7 000 zł z 11 000 zł) zatem pozwany winien zwrócić jej kwotę 1 889,97 zł, pozwany wygrał sprawę w 36,30 %, zatem powódka winna mu zwrócić z poniesionych przez niego kosztów procesu kwotę 877,37 zł. Różnica między kwotą 1 889,97 zł i 877,37 zł wynosiła 1 012,60 zł i taką kwotę zasądzono od pozwanego na rzecz powódki. W punkcie IV sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od powódki z zasądzonego roszczenia oraz od pozwanego, tytułem wydatków związanych z opinią biegłego kwotę 240 zł, stosunkowo do stopnia przegrania sprawy.